

To co v Číně se zavádí i v Evropě – Sociální kredit, digitální občanky, očkovací pasy i digitální peníze

 radiouniversum.cz/tomanek-jan-1d-to-co-v-cine-se-zavadi-i-v-evrope-socialni-kredit-digitalni-obcanky-ockovaci-pasy-i-digitalni-penize

Jan Tománek Díl 1/3

Text 4.6.202430 min Přehrát

#Společnost

Znát souvislosti, vidět za kulisy, vidět svět za zrcadlem, prohlédnout si králičí noru – tomu ani Alenka neodolala. Kdo by to nechtěl. Ale vyznat se v nepřehledné záplavě informací, které se na nás valí, je nesmírně těžké. Navíc není úplně jednoduché rozlišovat, co jsou informace, a co výmysly, nebo ještě hůře, polopravdy, které mají záměrně svádět na scestí. Proto je vždy osvěžující a inspirativní číst dílo někoho, kdo používá normální selský rozum bez berliček, a opírá se o prostá fakta. Je úlevné číst slova, jako jsou například tato: „Je nesmírně důležité vidět svět v souvislostech. Každý detail, nebo událost se dají nějak omluvit, případně brát jako náhoda, ale bohužel, skutečná pravda je viditelná, až když se vše poskládá dohromady. Při společném pohledu totiž tyto jevy náhodu téměř vylučují, a ta ohromná lež je nepřehlédnutelná.“ Tak to, co jsem citovala na závěr, je text, který v prologu své knihy „Průvodce králičí norou“ napsal spisovatel a režisér Jan Tománek, který je dnes mým hostem.

Martina: Ještě doplním, že jsi zakladatel počítačového magazínu Level, oceňovaný režisér animovaných filmů, a možná znáte jeho romány – jen namátkou – Motýlí křik, Lustr pro papeže, nebo třeba Válka se stromy. My se ale dnes, Jane, budeme bavit především o tvém Průvodci králičí norou, protože v této knize popisuješ v jednom celku velmi mnoho z toho, co mnozí vědí, co mnozí tuší, ale ty to dáváš do souvislostí, a vytváříš jakousi mozaiku. A ty v této

knize píšeš, že hnacím motorem pro vytváření této skládačky byla zvědavost, a já myslím, že to nestačí. Řekni mi, co jsi chtěl touto knihou docílit? Proč? Co všechno byly důvody, proč jsi ji začal psát?

Jan Tománek: Já k tomu ještě dodám, že kromě zvědavosti to byla lenost. Paradoxně. Protože jsem zjistil, že věci už jsou tak komplikované, že když se s někým setkáš – třeba v hospodě, nebo kdekoliv – a měl bys mu říct, v čem je problém, a co se děje, tak když začneš mluvit, tak jednak se do toho začneš za chvíli zamotávat, a po pěti minutách – určitě to znáš taky – jako kdybys to sledovala z odstupu, a připadáš si jako blázen, že všechny ty věci jsou tak šílené – použij to slovo – že znějí jako „konspirace“. Ale bohužel jsou všechny podloženy fakty, a prostě tak jsou. A bohužel to nejde obsáhnout jednoduše.

Já jsem vlastně hledal takovouhle knihu, kde by to všechno bylo jednoduše řečeno, ale nic takového není, a tak jsem si ji musel napsat. V této knize je 33 kapitol, které se týkají různých témat, k tomu se asi dostaneme, a každé z těchto témat by vydalo klidně na další knihu. Ale podle mě je strašně důležité vidět vše v souvislostech a dohromady, a to jde vlastně vidět jenom tehdy, když je člověk jenom tak naťukne, nebo je zmíní, nebo z toho udělá výťah, a o to jsem se právě snažil. Kdyby člověk četl těchto 33 kapitol jako 33 tlustých hutných knih, tak nemá šanci to všechno vstřebat dohromady.

Martina: No, vida, myslím, že by se to hodilo i jako slogan nejenom pro současnou generaci: Leností k pokroku. Ty jsi několikrát v této knize řekl: „Doposud jsem vedle sebe kladl jenom fakta. Teď se pustím do svých myšlenkových konstrukcí.“ Řekni mi, když tam tak jednoznačně říkáš fakta, tak z čeho jsi čerpal informace? Kde sis je ověřoval? Protože mnohé věci se mohou tvářit jako fakta, a ve výsledku se ukáže, že jsou trošku na vodě?

Jan Tománek: Myslím, že v té knize jde o fakta, která jsou veřejně dostupná. To nejsou věci, které by byly na hraně nějakých obskurních teorií, nebo čehokoli, je to směs článků, citace, nebo jsou tam události, které se staly, takže tam nevisí nějaká šokující data, nebo něco, co by nebylo veřejně dostupné.

Martina: Co tě při psaní této knihy překvapilo? Protože možná i ty, přestože jsi znal kusé informace, v okamžiku, kdy jsi třeba dal do mozaiky určitý kámen, tak ti vytvořilo něco, co jsi možná sám nečekal.

Jan Tománek: Asi mě nepřekvapilo nic, protože to nebyla knížka, že bych to začal psát s důvodem, že si teď začnu zjišťovat informace, které zapíšu, a pak by mě šokovaly. To byly vlastně věci, kterými jsem se za poslední roky, dva roky, setkával, ať už za covidu, nebo v období před tím. Já jsem na většinu těch narazil dávno před covidem, asi v roce 2016, kdy jsem psal Motýlí křik, což byla moje první kniha, a tam jsem si řekl: „To teda wau!“ Protože Motýlí křik se týká – i když to je psané jako thriller, jako kniha Dana Brauna, jako až detektivní zápletka – událostí, které sahají až na Bilderberg, do těchto kruhů mocných, kteří tahají za nitky. A tam jsem zjistil – i když je tato kniha fikce – že tam je 90 procent informací a dat, která jsou dohledatelná. To jsou opravdu fakta typu, že když byly před lety volby amerického prezidenta, a rozhodovalo se mezi Obamou a Clintonovou, tak zrovna bylo zasedání Bilderbergu v Americe, a opravdu tam den před hlavní nominací šli na koberec za těmito pány, a druhý den Clintonová oznámila konec kampaně. Takže takovéto věci, které se opravdu takhle staly. A když si to poskládáš, tak jsem si řekl „wau“, a dospěl jsem k tomu, že toto se děje, a děje se to v Americe.

A co s tím uděláme? Nic. Ale bohužel, tedy to, co se dnes děje, došlo díky globálu i k nám, takže nás tyto věci dostihly. A to, co bylo v roce 2016 doménou Ameriky a světa, tak bohužel začalo těžce ovlivňovat i naše životy.

Martina: Ty jsi v úvodu této knihy, už jsem to tady jednou citovala, řekl, že ta ohromná lež je nepřehlédnutelná. Tak mi teď vysvětli, která ohromná lež je nepřehlédnutelná? Co to je? Co je její podstatou?

Jan Tománek: Odpověď je asi v knize, protože kdybych to dokázal takhle pojmenovat...

Martina: Tak jsi ji nemusel psát.

Jan Tománek: Tak jsem ji nemusel psát, a mohl jsem to říct jednou větou. To je od – ať už se člověk dívá na zdravotnictví, na historii, vědu, na spousty věcí, tak začíná zjišťovat, že věci, které jsou na školách, které se učí, se učí z nějakých důvodů. Historie se vykládá nějakým určitým způsobem, protože když člověk spousty těch situací zažil na vlastní oči, tak vidí, jak se o tom dnes informuje, případně jaký zápis z toho zůstal třeba na Wikipedii, a že postupně umírají svědkové těchto událostí, a zůstane jenom kratičký zápis. Takže když se takhle podívá na celou lidskou historii, a co se dneska učí, tak myslím, že spousta těchto věcí by stála za velice velkou revizi.

Martina: Tak až si někdo přečte moje heslo na Wikipedii, tak si taky bude říkat, že to tady žil pěkný neřád, protože mi to pořád někdo přepisuje. Tedy ne pořád, protože já to neupravuji, mně to je tak nějak jedno, ale je to také zvláštní, když se člověk o sobě dočte věci, které pro mnohé fungují jako zdroj informací.

Jan Tománek: Já jsem se tam zrovna díval, a dočetl jsem se, že máš, nebo že děláš v rádiu a že jsi se dostatečně nevyjádřila, tedy že jsi dostatečně neodsoudila invazi ruských vojsk.

Martina: Kategoricky.

Jan Tománek: Kategoricky, ano.

Martina: Prostě nestačí, že nesouhlasíš, ale musíš nesouhlasit kategoricky. To je mimochodem věc, která velmi připomíná určitou dobu.

Jan Tománek: Ano.

Martina: Pojdme to tedy rozebrat z gruntu. Ty říkáš – často budu citovat tvé výroky z knihy, a budu chtít, abys šel ještě víc pod povrch šedivného, jak se říkalo – že ze slov „svoboda a demokracie“ se vytratilo téměř vše, co jsme ještě v 80. letech zpoza železné opony obdivovali. Řekni mi, co je to „téměř vše“, co se vytratilo? Protože v tuto chvíli si myslím, že mnoho lidí, zejména těch, kteří se řadí mezi liberální demokraty, bude říkat: „Prosím vás, o čem to mluvíte. Svoboda tady je, demokracie tady je. Ano, všechno má své mouchy, ale přece jenom tady svobodu kultivujeme, a demokracie vzkvétá. Co se podle tebe vytratilo?“

Jan Tománek: Přejde mi, že sis svou otázkou tak trochu odpověděla, protože člověk, který dneska nevidí, co se děje... Mně to přijde, že společnost už je rozdělená tak, že jestli bys měla někomu vysvětlovat, že nebe je modré, a není červené – jak se píše v novinách – tak to jsou věci, které se vysvětlit nedají. A tak mi to přijde, i co se týká covidové doby. A kdo to nepochopil za ty čtyři roky dat – která jsou zřejmá, nebo která už dokonce vyplula na povrch do mainstreamu, kdo za čtyři roky nepochopil, co se dělo, a dál to obhajuje – tak mi přijde, že už je trochu ztracený.

A s demokracií a s Evropou mi přijde, že to je tak očividné, že se k tomu nedá nic říct. Protože to by mohl člověk začít čímkoliv, ať už cenzurou, která není, v uvozovkách, až po to, jakým způsobem se chovají vlády, které už naprosto nerespektují volební programy. A taky se naučily hezky říkat, že už neexistuje levice a pravice, aby nemusely plnit jakékoli volební programy, naprosto zrazují své země, a přijde jim prima, že se třeba vzdají práva veta s odůvodněním, že

proč by to bylo. To už dneska v globální Evropě a globálním světě přece není potřeba. A bylo to tisíc takovýchto věcí, které by se daly vyjmenovávat.

Martina: Některá tvá konstatování v knize jsou poměrně tvrdá, když říkáš – a teď jsi to vlastně znovu zopakoval – že ze Západu se za pomoci cenzury a strachu stává naprosto stejná totalita, jako je léta čínská, nebo ruská, pouze není natřena na rudu, ale na evropskou modř, s prstencem zářivých hvězd. To je hodnocení – jak by řekli mladí – poněkud husté. Řekni mi, v čem všem ti Západ připomíná Čínu? Proč jsi se pustil až do takto vyhoceného hodnocení?

Jan Tománek: Protože praktikám, co se tam dějí, jsme se smáli – sociálním kreditům a těmto věcem, které se začaly zavádět v Číně. Ale ony se už postupně – ale pod maskou dobra – začínají zavádět už i v Evropě. Ať už od digitálních občanek, přes digitální očkovací pasy, až po digitální peníze, které pomalu vystrkují růžky. Těchto věcí a paralel, to je jedno vedle druhého. Opravdu se dostáváme jako do čistého Orwella, kdy máte tři mocnosti, a Euroasie bojuje s Eastasií, a opačně, když se to střídá.

Národ je tak zkorumpovaný, že volí lidi, kteří tam jsou, jako by to byl výkvět národa

Martina: A pak se do toho zamotá Oceánie.

Jan Tománek: A jedna je přesně jako druhá. A ještě další věc, že spousta lidí, když to řeknu z naší scény, z těch, kteří už zalezli do králičí nory, a Západ už prohlédli, tak si bohužel spousta z nich myslí, že je třeba naděje v Rusku. Ale jak jsem tady říkal, já si myslím, že když jsou Evropa s Amerikou zkorumpované, tak to neznamena, že Rusko je řešení. A to je bohužel to, do čeho se nás tady snaží vmanipulovat, že pokud neodsoudíte Rusko, nebo pokud kritizujete Evropskou unii, tak jste proruský. Ale přece není potřeba v každé větě opakovat, že Putin je diktátor, a tak dále. Mně to přijde opravdu jako za bolševika, že musíte za každou větou říct správný dovětek, aby vám nebylo něco vsunuto do úst.

Martina: Ano, to že odsoudíš Putina, je v podstatě jakýsi šém, který dáš Golemovi, a on tě pustí do slušné společnosti.

Jan Tománek: A ještě to musíš říkat dokolečka a přidávat, ale pak nemůžeš říct cokoliv jiného. U nás je to stejné s Fialou a Babišem: Když kritizujete Fialovu vládu a Pavla, tak reakce na to je: Jdi si za Babišem – klasika. Já jsem celá léta vždycky bojoval, psal proti Babišovi, psal i proti Zemanovi, ale to neznamena, že má vždycky smysl bojovat proti tomu, kdo je zrovna u moci, nebo kdo dělá chyby. Ale kopat do mrtvol typu Babiše a Zemana, když už nejsou u moci, tak to nemá smysl. A stejně tak nemá smysl, aby člověk za každou větou opakoval stejný šém – jak jsi říkala ohledně Putina – tedy, aby opakoval to samé s Babišem. Lidé v tomto strašně zapomínají.

Martina: To bohužel vede k myšlení, že když nejsi pro červené, tak jsi pro zelené. Losna, nebo Mažňák? Ale dobře, ty jsi řekl: „Když kritizuji Západ, tak to neznamena, že je pro mě řešením Rusko. Když kritizuji Fialu, neznamena to, že řešením pro mě je Babiš.“ Tak ale řekni, co je pro tebe řešením? Protože v tuhle chvíli jsou lidé ještě více znejistěni, a nevědí, k čemu se přiklonit.

Jan Tománek: Já tady ale nejsem od toho, abych dělal řešení. Já nejsem politik, a toto je na politice. Já si můžu vybrat – pokud mi někdo něco předloží – a jsem samozřejmě pro demokracii, pro svobodu, ale ani jedna z těchto alternativ ji bohužel nenabízí. Oni se to snaží maskovat Evropskou unií, s tím, že tam je demokracie a svoboda, ale ona tam není.

Martina: Dobrá, my můžeme okopávat kotníky tomu, kdo tady právě teď je. Ale přesto všechno v tom občan musí nějak žít, a není možné, aby pořád jen zaměstnával hlavu právě tímto. Není možné, aby destruoval svou psychiku neustálým strachem z krize, z toho, že s ním někdo nehraje čistou hru, že s ním někdo manipuluje a že mu média lžou. Myslím, že mnoho lidí je už z toho unaveno, a vede to

k naprosté apatii, a k programové snaze se o to nestarat, a zase začneme ujíždět do osad, na zahrádky, a podobně. A to asi není úplně řešení.

Jan Tománek: A to je určitě jejich záměr, toto vypouštění spousty balónků a spousty témat, rozdrobení lidí na další a další rozepře, házení vidlí mezi ně. Věřím tomu, že to je záměr. Ale máš pravdu, toto okopávání není cesta, protože, co si budeme povídat, u nás jakákoli opozice, vlastně opozicí není, je to jenom hra moci a přesně: Losna, nebo Mažňák, kteří si na to falešně hrají, a pak se na konci dohodnou. Je to jako u nás už od Zemana s Klausem, od opoziční smlouvy. To bylo vždycky. Lidi byli rozhádaní, nemohli si v hospodě přijít na jméno, dva dědečci, kteří byli celý život kamarádi, se kvůli Klausovi se Zemanem rozhádali na život a na smrt. Klaus se Zemanem jsou výborní kamarádi, kteří spolu chodili celý život na pivo. Vlastně to je jenom hra pro masy.

Ty ses ptala, jaká je cesta. A ta je taková – začít u sebe. Není to tak, že někdo přijde a zachrání nás. Protože národ je opravdu tak prolezlý a zkorumpovaný, že volí tyto lidi, kteří jsou – bohužel – výkvět tohoto národa. A pokud se tento národ neobrodí, tak jediné, co se dá dělat, je – začít každý u sebe. A musí se snažit jít sám příkladem pro okolí. A to je jediné, co se dá dělat.

Události z 11. září 2001 nemohly proběhnout tak, jak nám jsou předkládány v oficiální zprávě vlády USA

Martina: Asi i proto jsi napsal tuto knihu. Kdo se při klíčové otázce ve filmu Matrix rozhodne pro modrou pilulku, tak nás stejně neposlouchá, a ten, kdo se rozhodl, že si vezme červenou, ať to bolí, jak to bolí, mnohé věci ví. Ale pojďme tedy zjistit, co jsi v této knize v jednotlivých oblastech nabídl svým čtenářům. Citát Marka Twaina, který tvou knihu uvozuje, zní: „Je snazší lidi oklamat, než je přesvědčit, že byli oklamáni.“ Když bys měl vyjmenovat třeba pět

zásadních oblastí, které považuješ za klíčové v tom, že jsme se nechali oklamat, tak které to jsou? Buď oblasti, nebo události, okamžiky.

Jan Tománek: Pro mě třeba jedna z takových zásadních událostí – v knize o tom vlastně moc nepíšu, ale je to pro mě jedna z klíčových věcí – je třeba 11. 9., kdy Američani – ale nebudu konspirovat, nebo řešit, kdo vlastně za tím ve výsledku stojí. Jde o to, že to zcela jasně nemohlo být tak, jak je to předkládáno v oficiální zprávě.

Martina: Narážíš na to, že 3 500 architektů podepsalo petici, že buď platí Newtonovy zákony, nebo platí oficiální zpráva americké vlády o událostech 11.9.?

Jan Tománek: Ano. To jsou tak jasné věci, že každý ze stovek důkazů, které existují, by samy o sobě stačily na to, aby tuto teorii sestřelily. Nikdy se nestalo, že by jakýkoli mrakodrap spadl vlivem požáru, a ještě k tomu mrakodrapy, které jsou konstruované na náraz letadel. A tady spadly dva, a k tomu ještě třetí – jen tak mimochodem. A jsou tam stovky dalších věcí. Ať už to, že se pak najednou objevily po některých letadlech z 11.9. pasy teroristů, trošku ohořelé, kdežto třeba letadlo, které narazilo do Pentagonu, se kompletně vypařilo, včetně titanových motorů, který hoří při teplotě několika tisíc stupňů, která při takovémto požáru nikdy nemůže být. A to je jedna věc vedle druhé.

Martina: Naštěstí se nemusíme pouštět do konstrukcí o tom, co se tedy stalo, ale toto je věc, která tě oslovila, protože tě udržuje v nejistotě, nevěříš tomu, a navíc je ještě dodnes v Americe platný Patriot Act, a všechna opatření na letištích, a podobně, která potom nikdy nebyla zrušena.

Jan Tománek: To také. Ale fascinuje mě na tom fakt, že – jak si se ptala, které věci jsou základní – tak toto mi přijde, že je prubířský, základní kámen. A pokud prošlo toto, že se uprostřed dne, s tisíci svědky, stane takováto událost, kde je tisíce nejasností, tisíce lží,

tisíce manipulací, a nikdo se na to neptá, a pravda je umlčována... Pravda existuje na alternativních serverech, ale do mainstreamu se nedostane, a na Wikipedii už je tato věc okomentována, zařádkovaná, a historie je upravena tak, jak má být. A svědci pomalu začnou umírat, takže zůstane jen zápis na Wikipedii.

Martina: Je pravdou, mám-li být úplně upřímná, že v okamžiku, kdy jsi o tom začal mluvit, tak se cítím velmi nekomfortně, protože vím, že když někdo začne zpochybňovat 11.9., tak tím nabíjí střelivo s velkou průrazností všem, kteří ho chtějí dehonestovat. Ale já si teď nad tím myju ruce, protože jsi to řekl ty. A takhle si myjeme ruce nad spoustou věcí prakticky všichni. Takže dobrá, máme 11.9., teď jsem se odkopala. A co dalšího?

Jan Tománek: Na podobné úrovni, ale planetární, je covidový podvod. Od vakcíny, přes to, proč se neléčilo, přes obrovský byznys. To je opravdu něco, na co bychom mohli mít jeden celý pořad. Ale to asi nechceme.

Jako lidstvo jsme v covidových událostech těžce neobstáli. Šest a půl miliardy lidí si do sebe nechalo vpravit experimentální látku.

Martina: Ano. Ty jsi řekl, že covid byl skutečný test lidské rasy a její poslušnosti. Tak jak jsme tedy obstáli?

Jan Tománek: Jako lidstvo jsme těžce neobstáli. Když si 6,5 miliardy lidí do sebe nechalo vpravit experimentální látku, tak jak...

Martina: Ale přesto se ukázalo, že poměrně značná část lidí je rezistentních.

Jan Tománek: Je rezistentní, ale...

Martina: Jsou neposlušní. Je třeba si na ně posvítit.

Jan Tománek: Je potřeba si na ně posvítit. Záleží na tom, jestli to je dost, nebo není. Ale bohužel kola historie se opakují, a bojím se, že je to pořád stejné. Nedávno jsem se díval na starý dokument, kdy k nám v roce 39 přijela německá vojska a obsadila Čechy, a byl plný

Václavák Čechů – nebo to možná bylo až po atentátu na Heydricha – kteří přísahali věrnost Říši. A byly tam statisíce lidí, kteří na pokyn hajlovali. A nemuseli to dělat, ale přesto tam šli. Nebo jsem viděl – existují fotky z Národního divadla – kde jsou pánové Högeři, a podobní – a jediný, kdo nezvedl ruku, byl pan Pešek.

Martina: Nicméně zrovna pan Höger byl podroben velkému zkoumání, a za války pomohl mnoha lidem. Takže tyto věci nelze takto jednoznačně shodit ze stolu, protože zrovna možná on se opravdu jenom kryl proto, aby mohl dělat poměrně poctivé věci. Já jsem to nezkoumala, jenom nechci, abychom s vaničkou vylili i dítě. Ty doslova píšeš, že nikomu nepřijde divné, že největší farmaceutické firmy, které celému světu vnutily své vakcíny, v minulosti zaplatily miliardy za podvody, falšování studií, a nekalé praktiky. A jmenuješ tam firmy, které mimo jiné vydělaly nejvíce na výrobě vakcín proti covidu. Ať už je to Pfizer, nebo Johnson, který byl svého času pokutován, a také Astra Zeneca. Řekni mi, myslíš, že covid – kromě toho testu, jak jsi řekl – byla největší korupční akce v dějinách medicíny, možná i lidstva? A ještě navíc pod bedlivým dozorem kamer?

Jan Tománek: Určitě. A bylo na tom dokonalé to, že peníze byly dokonalé mazivo a že k lizu přišel každý, od malých prodavačů roušek, přes spousty politiků. Pirátští politici měli pojízdná vakcinační centra, a proto to tolerovali. A to je důvod, proč do toho za covidu Babišovi opozice neházela vidle, protože ti všichni – nebo všichni, velká část opozičních politiků z ANO, TOPky – v tom měla své byzyny. Třeba měli firmy na, v uvozovkách, deratizace, vystříkávání místností proti covidu, a takovéto věci. Byly v tom obrovské prachy, velikánské prachy na dezinfekce. Každý si v tomto kšeftu něco našel.

A ty větší peníze pak začaly v nemocnicích, které dostávaly za covidové lůžko – i když to bylo to samé lůžko – desetinásobek. A další level byly pak vakcíny, a to už byl velikánský byznys, na

kterém jeli všichni politici. Takže v tom byl zapojen opravdu každý, a díky tomu to mohlo být tak, jako to bylo.

Všechny příspěvky s Jan Tománek

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.